

Sygn. akt: I C 1302/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Świnoujściu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Trytek-Błaszak
Protokolant:	Barbara Kozieł

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2016 r. w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w K.

przeciwko A. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1302/15

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...)w K. wniósł przeciwko A. K. powództwo o zapłatę kwoty 1.035,96 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda opłaty sądowej 30 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że wierzytelność powstała w wyniku nawiązania przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym (...)Spółką o.o. (dawniej (...) S.A.) stosunku cywilnoprawnego, którego przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie którego wierzyciel wystawił dokument księgowy nr (...) w dniu 19 listopada 2010r. na kwotę 650 zł płatną do dnia 06 grudnia 2010r. Łączna wartość zadłużenia wraz z odsetkami ustawowymi obliczonymi do dnia sporządzenia pozwu wynosi 1.035,96 zł, na którą składa się 650 zł – suma kwot niezapłaconych dokumentów księgowych, 385,96 zł – suma odsetek ustawowych naliczonych od dnia następnego po dacie płatności dokumentu księgowego do dnia sporządzenia pozwu. W dniu 23 kwietnia 2014r. zobowiązanie pozwanej zostało przeniesione z poprzedniego wierzyciela na rzecz powoda na podstawie art. 509 kc. Powód podejmował próby polubownego odzyskania należnej od pozwanej kwoty, które okazały się bezskuteczne. Na żądanie pozwu składa się kwota 1.035,96 zł stanowiąca sumę zaległych kwot wynikających z dokumentów księgowych oraz odsetek ustawowych naliczonych do dnia sporządzenia pozwu wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia następnego po dniu wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Pozwana A. K. nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składała w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, stąd też zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc Sąd zobowiązany był wydać wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 listopada 2010r. (...) Spółka Akcyjna w W. wystawiła notę obciążeniową nr (...) na kwotę 650 zł płatną do dnia 06 grudnia 2010r. zobowiązującą A. K. – jako abonenta (...) - do zapłaty kary umownej za niedokonanie obowiązkowej liczby zasileń konta kwotą minimalną. Kara mogła zostać anulowana w przypadku zasilenia numeru (...) kwotą minimum 2 x 30 zł brutto do dnia 06 grudnia 2010r.

(dowód: nota obciążeniowa z 19.11.2010r. – k. 5)

Pismem z dnia 26 maja 2014r. (...) Spółka z o.o. w W. zawiadomiła A. K., iż wierzytelność wobec pozwanej z tytułu usług telekomunikacyjnych lub sprzedaży towarów w wysokości 650 zł wraz ze wszelkimi związanymi z nią prawami, w tym odsetkami ustawowymi, z dniem 23 kwietnia 2014r. została przelana na rzecz (...) w K..

(dowód: zawiadomienie pozwanej z 26.05.2014r. – k. 6-7)

Pismem z dnia 30 czerwca 2015r. powód poinformował pozwaną, że w dniu 23 kwietnia 2014r. jej zobowiązanie wynikające z niewywiązania się z warunków umowy (nieopłacenia dokumentów księgowych) zawartej z (...)Spółką o.o. zostało zgodnie z art. 509 kc przeniesione z poprzedniego wierzyciela na rzecz powoda i wynosi na dzień 30 czerwca 2015r. kwotę 1.019,01 zł.

(dowód: zawiadomienie z 30.06.2015r. – k. 8)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione, bowiem powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej czynnej, a nadto nie wykazał zasadności powództwa.

Swoje roszczenie wobec pozwanej A. K. powód wywodzi z przelewu wierzytelności z dnia 23 kwietnia 2014r., na podstawie którego miał nabyć od (...) spółki z o.o. wierzytelność pieniężną wobec pozwanej wynikającą z bliżej nieokreślonego stosunku cywilnoprawnego polegającego na świadczeniu usług telekomunikacyjnych przez (...) S.A. w W. na rzecz pozwanej. Nie załączył jednak do pozwu umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 kwietnia 2014r., a zatem nie wykazał, aby po pierwsze – taka umowa istniała i została zawarta pomiędzy (...) Spółką z o.o. a powodem, a po drugie, jeżeli taka umowa została zawarta – aby jej przedmiotem była wierzytelności wobec A. K. wynikająca ze świadczenia usług telekomunikacyjnych. Okoliczność zbycia wierzytelności nie wynika z pisma załączonego do pozwu z dnia 26 maja 2014r. zawiadamiającego pozwaną o przelewie wierzytelności, który nie jest dokumentem źródłowym na okoliczność przeniesienia wierzytelności wobec pozwanej. Konsekwencją braku przedstawienia istnienia umowy przelewu wierzytelności jest niewykazanie przez powoda swojej legitymacji procesowej czynnej.

Nie można uznać, że pozwana przyznała okoliczność istnienia cesji wierzytelności. Zgodnie z art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Zawarcie umowy cesji nie stanowi okoliczności faktycznej podlegającej uznaniu bądź też nie przez stronę procesu, a jest wyłącznie okolicznością prawną (nie – faktyczną), od której zależy legitymacja czynna w procesie.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu.

Powód nie przedstawiając Sądowi umowy przelewu wierzytelności, nie wykazał, aby nabył wierzytelności wobec pozwanej A. K. i jest to okoliczność wystarczająca do oddalenia powództwa w całości.

Ponadto, gdyby nawet taką umowę przedstawił, nie wykazał zasadności powództwa. Powód nie przedstawił umowy łączącej pozwaną z (...) S.A. o świadczenie usług telekomunikacyjnych, nie wskazał nawet daty zawarcia takiej umowy, jak też jej istotnych postanowień. Nie jest zatem znana Sądowi, jak też i pozwanej, podstawa prawna naliczenia kary umownej oraz sposób wyliczenia jej wysokości. Powód nie wykazał również, aby dokumenty załączone do pozwu zostały w ogóle wysłane do pozwanej, a zatem, aby kwota kary umownej była wymagalna i w konsekwencji istniała podstawa do naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie. Przy tak zgłoszonym roszczeniu nie wiadomo, czy naliczenia dokonane zostały zgodnie z umową łączącą Spółkę (...) z pozwaną. Tym samym, kwoty te są nieweryfikowalne przez Sąd orzekający, jak i pozwaną.

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradiktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 07 czerwca 1972r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako bezzasadne i nie udowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

15.02.2016r.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak